

[Wilhelm]

Sådan ligger det. Hr. Hjortnæs kan ikke engang påberåbe sig sine problemer med den afstemning. Det har været det eneste, han har klynget sig til siden den 28. august sidste år, og vi har hørt det 3 gange her i dag, og selv ikke det er korrekt. Men det er jo altså en lidt akademisk diskussion at skulle rede-gøre for, at end ikke det er rigtigt, for det, denne debat som så mange andre debatter har vist, det er, at socialdemokratiet vil ikke bruge de muligheder. Socialdemokratiet vil kun samarbejde til højre, ganske enkelt fordi socialdemokratiets politik i realiteten ligger langt nærmere firkloverets politik end de ting, der f. eks. står i fælleserklæringen.

(Kort bemærkning).

**Ellemann-Jensen (V):**

Der er fremsat nogle dagsordensforslag, og jeg skal gøre rede for, hvordan venstre stiller sig til dem.

Det er misbrug af dagsordensinstitutionen at fremsætte dagsordensforslag i en situation som den nuværende. Det har slet ingen mening at fremsætte dagsordensforslag, når der sidder et forretningsministerium, der jo ikke kan bindes politisk, og når det siddende folketing står over for nyvalg. Derfor vil vi stemme imod de dagsordensforslag, der er kommet fra fremskridtspartiet og fra retsforbundet.

Så har hr. Hjortnæs fremsat et forslag til en afværgedagsorden – for øvrigt imod venstres råd. Hr. Hjortnæs' dagsorden går jo ud på, at tinget skal tage statsministerens åbningsredegørelse til efterretning. Men det dagsordensforslag har intet indhold, for den redegørelse, der henvises til, indeholder jo intet som helst politisk. Der er alene tale om et forretningsministeriums helt nøgterne beskrivelse af en situation. Den situation kender vi alle sammen, så der er såmænd ingen grund til at tage den til efterretning.

Det ville være en værdig afslutning på arbejdet i dette ting, hvis vi kunne have undgået dette dagsordenspjetteri, der slider så hårdt på folketingets anseelse. Venstre vil undlade at stemme til hr. Hjortnæs' dagsordensforslag.

**Erlendsson (FP):**

Selv om diskussionen herinde efterhånden har bevæget sig op i skyhøjder og vi færdes

blandt de allerstørste samlede problemer, så vil jeg alligevel tillade mig igen at vende tilbage til et mere jordnært og øjeblikkeligt, aktuelt spørgsmål, eller måske havnært skulle jeg sige.

Jeg håber ikke, nogen har misforstået, at når jeg sagde, at EF-Kommissionen i dag havde nægtet at føre sagen for EF-Domstolen, så drejede det sig om, at den havde nægtet at føre en sag om en foreløbig kendelse for EF-Domstolen. En foreløbig kendelse ville kunne have reddet situationen for det danske sperlingfiskeri. Hvis det ikke kommer i gang, vil det, som jeg sagde, betyde et indtægtstab på 600-700, måske 800 mill. kr., og det er dog et meget stort beløb, der godt kan måle sig med de problemer, der har været aktuelle i de sidste dage omkring skibsordrer til et værft, eller andre lignende problemer.

En foreløbig kendelse ville åbne sperlingkassen øjeblikkelig for de danske fiskere. Jeg siger ikke, at det ville være den endelige kendelse, men hvis den gik ind for det danske standpunkt, der, synes jeg, er så stærkt, at jeg dårligt kan forestille mig, at EF-Domstolen kunne gå imod det, så var situationen altså nu reddet for det danske sperlingfiskeri.

Hvad er så grunden til, at Kommissionen har sagt nej? Ja, det kan man jo gætte på, og jeg har et gæt, som man siger. Kommissionen har så mange problemer med England, Foruden fiskeriproblemerne har man det engelske budgetbidrag, man har den engelske deltagelse i EMSen. Man har problemerne med den grønne valuta. Man har måske også sådan noget som bedre forhold for importen fra New Zealand og mere perifere problemer. Og der kan vel være et ønske i EF-Kommissionen om det, som vi kender så godt herhjemme fra, nemlig en pakkedøsningsløsning. Men for den pakkedøsningsløsning kan danske fiskere komme til at betale en stor pris.

Havde den danske regering derimod, som jeg tilrådede, som fremskridtspartiet tilrådede, som vi fremsatte dagsordensforslag om, selv ført sagen, så kunne vi også selv have ført og procederet på en foreløbig kendelse. Den mulighed afskrev regeringen sig fra, sidst for et år siden – minus en dag, det var nemlig den 5. oktober sidste år. EF-Kommissionen gjorde, som regeringen havde bedt om, men med en forsinkelse, der var større end de 3 måneder, der kunne være den høje-